

KÁNYÁDI SÁNDOR

FÜGGŐLEGES LOVAK

Román Viktor szobrásznak

*Mikor tomporára rogyyan a ló
s két mellső lába mint a szolgáló
kutyáké tört csüddel szinte
ujjatnövesztő patákkal csügg alá
s a nyak egyetlen nyerítéssé nyúlva
majdnem lóhossznyira nő
aránytalanul kicsire zsugorodik
az amúgyis aránytalan fej
uz üreggé válás döbbenetével
dudorítja a szemet a szemgödör
mikor hályoggá sűrűsödik az ég
torokba csusszan a nyelv
s tehetetlen súlya alatt
heréi szétrobbannak
Ó a függőleges lovak fájdalmánál
nagyobb csak a tiz ujjbegyben
feszülő lehet mely tárgyilagosan
s hangtalan szoborrá gyúrja
a rettenetet*

FÉLVÉN SE FÉLVE

*Hány megvert sereggel
futottam én már s hányszor
múlt életem egy-egy
paraszthajszálon.*

*Ha győztem is, a győzelmem
pirruszi volt csak,
mit megünnepelnem
nem engedtek a holtak,*

*kik nem mellettem, de bennem
dőltek halomra.
Boldog, aki magában csak önnön
halálát hordja*

*és annak él jámbor
gondjai közt, naponta
gürcöl rá; fél borral, máskor
zenével, könyvvel udvarolja,*

*aki céllal, tervvel
tartja magától távol,
aki illendőséget termel
amikor gyászol.*

*De meghalni minden-egy halállal,
tréningezni a véget,
s nem tudni mikor találhat
önnön magadban — téged;*

örök készenlétben,
örökkön szembe nézve,
s nem hajlani mégsem
a kétségbeesésre,

kiállni verten az élre,
maradni hadvezérnek,
és tudni, félvén se félve,
a végső vereséget.

MENTŐ

Nem az utcákon, bennünk száguld
veszettül szirénázva,
mibennünk vált a lámpa
sárgára, zöldre; tágult
pupillánk transzparensen
int legelőször szabadot
megkönnyebbülten, látva, hogy
nem minket ért a balszerencse.
Mevárjuk, amíg vált a lámpa,
aztán a megváltottak jussán,
átmentjük magunkat a zebrán
— a biztos bizonytalanságba —
az egyetlen helyen, hol igazunk
lehetne még, ha meghalunk.

ÖNELŐHÍVÁS

Hitek, babonák, hagyományok,
elvek, célok, meztelen lányok,
álmok;

múlt, kenyérgonád, fiam jövője,
az erkölcs s a törvény gögje,
csődje;

versek, hiúság, csömör másnap,
— mozdult-kép, mit halálba
[mártnak — :
látzat.

TÉNAGY SÁNDOR

A MÁSIK SZERELEM

Ez már a másik szerelem,
a múlhatatlanabb, a láthatatlanabb.

Jelképnek nincs virág,
sütemény-szív, nincs galamb.
Ha valamit adni kell,
adod önmagad.